

уставъ, прокламации и др. книжа. Деньтъ на възстанието приближавалъ, казалъ той, и по негово настояване ямболци решили да засиятъ приготовленията. По апостолъ Зафировъ, следъ тѣзи събрания, започнаха да се приготвяватъ припаси, дрехи, царвули и оржия отъ Одринъ, пренасяни по желѣзницата при съдействието на Иванъ Цанковъ, тогава началникъ на ямболската гара“*).

Иларионъ, както и К. Кючуковъ и Т. Тиховъ (Обретенковъ) повечето време прекарвали между населението въ околнитѣ села**). Въ селата по полето (Терзобасъ, Кортенъ и др.) действувалъ особено много Г. Обретенковъ, който дори билъ нареченъ „селски апостолъ“***)

Тази интензивна дейность не могла да остане незабелязана. Прѣсналъ се слухъ въ провинциалния градъ за пристигането на апостолитѣ и последнитѣ били принудени да се прикриватъ, тѣ не могли вече да ходятъ тѣй свободно както по-рано, често мѣнявали квартиритѣ си, като застоявали въ къща (отдѣлно единъ отъ другъ) само по 2—3 нощи.

Броятъ на съзаклетниците порасълъ и тѣ не могли вече да се събиратъ на заседание, безъ да възбудятъ подозрение. Затова, за смѣтка на комитета, председателятъ Нено Господиновъ, въ една своя бахча, въ края на града, отворилъ кафене. До тогасъ то стояло затворено, защото турското правителство забранило да се отварятъ кръчми и кафенета по краищата на града. Отначало Нено сполучилъ да се сдобие съ позволителенъ билетъ и отворилъ кафенето. Тамъ, подъ орѣха, срѣдъ градината, започнали да се стичатъ и съвещаватъ съзаклетниците; тамъ тѣ получавали отъ комитата наставления или поръчки, научвали новини и пр.

*) Изъ бележкитѣ на ап. Зафировъ, изпратени менъ.

**) Д-ръ С. Табаковъ, гр. Сливенъ т. II, стр. 270.

***) Д. Кукумявковъ, цит. съч., стр. 41.